

jeg dog, at det ikke gaaer an at stille sig paa den Maade, som det ærede Medlem har gjort, tage disse Gagesatser, som her foreligge, og paalægge Embedsmændene den Forpligtelse, som Talen her er om. Skulde Principet gennemføres, saa maa det skee derved, at man betaler Embedsmændene saa meget høiere, som det er nødvendigt for at skaffe dem den Pension, som Staten nu giver dem, uden noget Afdrag. Men naar det er Tilfældet, at man skal gaae frem paa denne Maade, saa skjæner jeg ikke rettere, end at det til Skyvende og Sidst netop omtrent maa blive ligesaa dyrt, som det nu er. Ikke desto mindre skulde jeg dog sige, at det vil være at foretrække fremfor den nuværende Tilstand, og at det, hvis man vil indrette sig paa den Maade, vil være et stort Fremstridt og en forstandig Fremgangsmaade; men jeg siger atter: jeg tror, at det vil blive ligesaa dyrt. Thi vel skeer der gennem den Maade, hvorpaa Afdragene anvendes, en betydelig Opsparelse af Renter, som altsaa Statskassen fritages for at udrede, men paa den anden Side vil Statskassen komme til at betale alle Embedsmænd en saameget høiere Gage, for at de kunne købe sig disse Livrenter, medens der nu, saaledes som Forholdet er, er mange Embedsmænd, som døe, førend de naae den Tid, da de blive pensionerede, og hele det Beløb, som vilde medgaae, for at disse Embedsmænd kunde købe sig Livrenter, sparer altsaa Statskassen. Det forekommer mig saaledes i Virkeligheden ikke, at der er nogen stor Forskjel, naar man vil holde sig til Forslaget i den Form, hvort det foreligger fra det ærede Medlem, dersom man ikke vil gaae ind paa denne Nedsættelse af Gagen med 6 Procent. Dersom man vil — hvad der fra en anden Side er gjort gjældende — have, at Bestillingsmændene skulle stilles lige med Embedsmændene i den nævnte Henseende, saa vil Forslaget faae en langt større Betydning og vil rimeligvis komme til at give en forøget Byrde for Statskassen; men man kan ikke andet end ønske, at en saa sund og naturlig Tanke som den, der er fremsat af den ærede Folkethingsmand, fra Folkethingets Side maa

møde al den Bevillie og Overbetjelse, som det er muligt at skænke den.

Sylvester Jørgensen: Jeg vil begynde med at erklære, at jeg i Meget er enig med de Betragtninger, der bleve udtalte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgfreds (Fenger). Jeg skal ikke trække mig tilbage for at sige dette paa Grund af den Stemning, som synes nu at give sig tilkjende her. Jeg vil ligesom den forrige ærede Taler sige, at det ogsaa er min Mening, at af alle Folkethingets Medlemmer er der maaskee neppe Noget, der har bidraget mere end han til at skaffe os en jevn, taalelig finantsiel Tilstand. Derved vil jeg ikke sige, at jeg i Gæt og Alt kan være enig med ham. Jeg synes, at den Betragtning, han opstillede med Hensyn til den nye Maade at pensionere paa — forsaavidt jeg ved et flygtigt Diktaft kan forstaae og bedømme den — er god og rigtig, forsaavidt Privatmand angaaer, men forsaavidt man vilde oversføre dette paa Staten og paa Administrationsforholdene, saa mener jeg, at det vilde for Staten blive temmelig dyrt, hvis ikke Embedsmændene selv skulde gjøre de Forstud, hvorm Talen er, men hvorm der jo neppe vil kunne blive Spørgsmaal, da Embedsmændene jo nu staae med en grundlovsmaessig Pensionsberettigelse. Efter den Talberegning, som det ærede Medlem opstillede, vil Forholdet stille sig omtrent saaledes. Det ærede Medlem nævnte 6 pCt. af Lønnen, og naar man dividerer 6 i 100, faaer man jo en god Sertendedeel. Naar vi nu tænke os, at samtlige Statens Lønninger — jeg vil blot tage et Tal paa Slump — udgjøre 16 Millioner Rd. (Berg. Rei, det er det ikke!), saa vilde Resultatet blive dette, at Statskassen skulde i en heel Deel Aar, maaskee for den nuværende Slægts Levetid, betale ved Siden af de Pensioner, den nu udreder, en Million for vore Efterkommere, for at derved Pensionerne kunde komme ud i Fremtiden. Jeg antager, at den Sum, jeg nævnte af 16 Millioner Rd., er omtrent dobbelt for høi, men jeg tror dog, at man ikke kommer langt fra Sandheden, naar man ansætter Tallet til